

Csabai László

Szindbád, a forradalmár

(nyolc év Misáéknál)

regény

Hekk Alfonz, a megyei PB első titkára öltönyének gombjait birizgálva hallgatja végig Szindbád beszámolóját. Sűrűn bólogat, helyesel, és közben a körmét rágja.

– Nagyszerű, őrnagy elvtárs. Jó munkát végeztek. Persze én már minderről értesültem, megvannak a saját csatornáink. De örülök, hogy maguk is eredményesen dolgoznak. Hogy érzi magát a népi rendőrségnél? Nagyon más itt, mint a nagy Szovjet-unióban?

– Hogy? Mi? Igen, vannak különbségek. És az ügyel hogyan tovább?

– Ügyel? Tehát ön szerint van ügy? Mármint bűnügy.

– Majd az ügyész és a bíró eldönti, de...

– Aha, tehát maga szerint van. És mi, ha szabad tudnom?

– Megtévesztés, csalás.

– Azt a mindenit! Mivel nem vádolja két jól teljesítő termelő-szövetkezet vezetőjét!

– Már elnézést. Olyan ez, mintha... Ha például valaki hitelt igényel egy banktól, és ennek érdekében hamis tulajdoni lapot vagy valótlan adatokat tartalmazó jövedelemigazolást mutat be, bűncselekményt követ el.

– Á, vagy úgy. Elnézést, kedves Schiffer, de nem régimódi a maga gondolkodása? „Valaki hitelt igényel egy banktól.” Amikor ezt mondta, nem egy kapitalista bankra gondolt?

– Lehetséges. De mi a különbség? A népi demokrácia bankja is vissza akarja kapni a kölcsönadott pénzt.

– A különbség óriási! Mert a fináncoligarchia befolyása alatt álló pénzügyi intézet célja, hogy minél hamarabb tönkremenjen a szegény hitelfeltevő, hogy így elvehesse tőle az ingatlanfedezetet. Ezzel szemben a népi demokrácia azt akarja, hogy minél virágzóbb mezőgazdasági üzemek működjenek, az egész dolgozó nép javára.

– Mégiscsak becsaptak egy minisztert.

– Egyrészt, miből gondolja, hogy ő erről nem tudott? Másrészt, ha már ennyire büntetgetős kedvében van, tudja-e, mire szolgálnak a Magyar Népköztársaság büntető törvényei?

– A büntető törvények célja a társadalom védelme.

– Pontosan. Ez a mi esetünkben mit jelent?

– Hogy a Nemzeti Bank majd kapja vissza a kihelyezett pénzt! A kamatokkal együtt.

– Nagyon jó. És ha visszakapja a pénzét, utólag nézve bűnnek

számít-e, ha trükkökhöz folyamodtak a hitelfelvétel érdekében? Főleg, ha erre nem is derül fény.

– Nézze... Hekk elvtárs, ez eléggé elméleti kérdés. A jog viszont konkrét, létező ügyekből indul ki.

– Itt viszont ilyen nincs. Így, azt hiszem, tisztáztunk mindent.

– No de mi van, ha fény derül a megtévesztésre? Például a téesz nem tudja rendesen törleszteni a hiteleit, és a minisztérium nyomoztatni kezd.

– A minisztérium nem ilyen bolond. A hitelt húsz évre adják. A lejáratkor lesz egy összegzés. Tudja, mit? Majd akkor visszatérünk erre az ügyre. Ha még élünk. Hallotta, hogy ma este Ferrari Violetta fog fellépni a Koronában?

– Igen. Kaptunk tiszteletjegyet.

– Én ezt a nőt egyszerűen imádom – és Hekk hosszas fejtegetésbe kezd, Violetta milyen tündöklő csillaga a sanzonnak, amely amúgy az egyszerű francia parasztok és munkások zenéjéből fejlődött ki.

A detektív közben felméri a helyzetet, és végleg megadja magát. Készülődik.

– Hekk elvtárs, az ügy tehát lezárva.

– Csak létező ügyet lehet lezárni, itt viszont ilyen nem volt.

– Értem. Viszontlátásra, izé, szabadság!

– Szabadság, őrnagy elvtárs!

Szindbád feláll, lép egyet, s rögtön érzi a süllyedést. A szőnyeg az. Tündökletes perzsa munka. Már állt rajta valahol, valamelyik nyárligeti gyáros villájában. „Melyikben is?”

Ekkor eszébe villan egy tisztázatlan részlet.

– Hekk elvtárs. Ez az egész ügy, vagyis a nem létező ügy egy bizonyos Tokár Sarolta nevű téeszinstruktortól indult ki. Kéne beszélni vele, mert ha telekiabálja a várost...

– Nyugodjon meg! Ahogy ügy sem létezik, úgy Tokár Sarolta sem létezik többé.

– Ezt hogy érti? Csak nem... fizikailag megsemmisítették?
– Megvan-e még a teste valahol, s az egy élő vagy halott test, nem lényeges. Ártani már nem tud, az a fontos.

– Pedig Tokár Sarolta eszmeileg szilárdnak tűnt.

– Igen, így van. Épp ezért kellett volna már sokkal korábban felfigyelnünk rá. Minél kevésbé szolgál rá valaki a gyanúra, annál gyanúsabb. Mit gondol, az ellenségeink hülyék? Nem a tökkelütöttekkel szövetkeznek, hanem épp a ravasz rejtőzködőkkel!

– Mégis, mit követett el? Az a bűne, hogy ezt a sertéslopást... állítólagos sertéslopást bejelentette?

– Á, dehogy. Bár ez is épp elég lenne a félreállításához. Tokár Sarolta azonban a múltban olyan merényletet követett el a Párt ellen, hogy a legdrasztikusabb eszközökkel kellett leszámolnunk vele. Tudni akarja, mit csinált? Tényleg tudni akarja? Biztos benne?

A detektív látja Hekk szemében a bármire rávetődni képes farkasétvágyat. Megijed.

– Nem. Dehogy akarom. Viszontlátásra, izé, szabadság! – és az ajtóhoz indul.

Hogy ott, kilinccsel a kezében, mégis megragadja az a gyötrelmes kíváncsiság, amely egész életének irányítója, ami nélkül ő nem is lenne Szindbád, a detektív.

– Mi volt Tokár Sarolta bűne?

– A lehető legnagyobb!

– Bujkáló elvtársakat adott fel a csendőröknek?

– Nem – mondja Hekk, s érezni, az van ebben a válaszban: „Még ha csak az lett volna!”

– Besúgó volt? A nyilasoknak dolgozott?

– Nem – jön az újabb válasz, s mikor Hekk látja, súlyosabb vádat már nem tud kitalálni a detektív, megadja a megfejtést:
– Rajkot dicsérte!

*A szerző a regény írása idején NKA-támogatásban részesült
A könyv kiadását az NKA támogatta*

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben
a nyomda alapításának 135. esztendejében, 2017-ben
Felelős vezető Fazekas Péter vezérigazgató
66/887-400
<http://www.gyomaikner.hu>
E-mail: knernyomda@gyomaikner.hu

Szerkesztette Király Levente
Felelős szerkesztő Schmal Alexandra
Korrektor Hradeczky Moni
A könyvet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Vigh Ágnes
Kiadványszám 8772
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3523 8